

Jandácsik Pál
Állatok maszkabálja

Sandácsik Pál

**ÁLLATOK
MASZKABÁLJA**

ATHENAEUM

© Jandácsik Pál, 2016

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 06-1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin

Szerkesztette: Máramarosi Lili

Műszaki vezető: Multas Ágnes

Borítóterv: Földi Andrea

Negyedik fejezet

A Fekete Flamingó börtön az államok egyik leghírhedtebb intézménye volt – csúf sebhely a város szélén. Egyszerű és komor falaival, szögesdrót kerítésével elriasztott valamennyi állatot. Nem csupán a kinézete taszított mindenkit, hanem lakói is: egy szigorúan elzárt, több biztonsági állomással ellátott folyosón kaptak helyet az ország legveszedelmesebb állatai. Sorozatgyilkosok, akik veszélyesek voltak nemcsak egymásra, de önmagukra is, ezért örök magányra ítélték őket. Sosem mehettek közösségbe és nem hagyhatták el a cellájukat. Kivételes alkalmak akadhattak, például ha valamelyik dokumentumfilmes csatorna tényfeltáró interjút akart készíteni velük, azonban az ilyen esetekben is szigorú eljárást alkalmaztak. Nem véletlenül, hiszen ezeknek a vadállatoknak nem volt vesztenivalójuk. Válogatás nélkül kárt tettek volna akárkiben, ezért a kijárási alkalmával olyan bilincset kellett viselniük, amely egyenként mozgásképtelenné tette mancsukat, a védőmaszk pedig megakadályozta, hogy használhassák az agyaraikat.

Civilek csak külön engedéllyel látogathatták a rabokat. A nyomozók szabadabban mozoghattak, de orrminitát kellett adniuk a belépéskor, hogy igazolják a személyazonosságukat.

Cesar azonban nem bajlódott a szabályzattal. Nem állt szándékában leülni a beszélgető szobába Lex Siegfrieddel. Nem akart se láncokat, se védőmaszkot. A biztonsági eljárás feleslegesen sok időt vett volna el tőle egy rövid szóváltás ellenében. Szabadon beszélgethetett a rabbal a cellája előtt is, de be kellett tartania bizonyos szabályokat.

A folyosó széles volt. A kijelölt vonalon, középen kellett haladnia, megtartva a celláktól az egy méteres távolságot. Egyes fegyházakban már lyukacsos üveget alkalmaztak a rácsok helyett, de a Fekete Flamingó költségvetése nem engedte meg az átépítést. Egyébként sem volt sok látogatója ezeknek a vadállatoknak, a reggeli és az ebédosztásra beosztott személyzet kivételével nem járt a folyosón senki. A raboknak kellett tisztán tartaniuk a lakhelyüket is, amennyiben igényelték azt. Amikor áthaladt az utolsó biztonsági ponton, és kinyílt a folyosóra vezető tömör ajtó, Cesar azonnal megérezte, hogy sok rab szó szerint szart arra, milyen körülmények között kénytelen leélni életének hátralevő részét.

A németjuhász gyűlölte a fegyház szagát. Mindenféle bűz keveredett össze, de leginkább az ondó szaga dominált a levegőben. Az örök életükre rács mögé zárt raboknak az önkielégítés volt a legkedveltebb szórakozása, amivel elüthették végtelen idejüket. Ha ellátogatott ide, a fegyencek mindig felizgultak.

A folyosó felett álmosan zúgtak a neonlámpák, kísérteties fényköröket írva le a betonra. Az aranyló tónusok mögül őrült szemek villogtak felé.

Az első cellában egy hiéna vihogott. Zavarodott, véres szemével rámeredt, majd sipákolva verni kezdte a rácsokat:

– Faszfej Cesar újra itt van! – kacagta.

A második cellában egy furcsa állat állt, teljesen meztelenül. A hatalmas hím a rácsokra támaszkodott, óriási mancsaival a hímtagján húzogatta a bőrt, miközben kéjes morgásokat hallatva a németjuhász irányába bömbölt:

– Tömjünk meg együtt egy lukat! Tudom, hogy szeretnéd, látom rajtad!

A cella lakója egy különös nász szülötte volt. A demokrácia szabad párvalasztást engedélyezett, így a különböző fajú állatok is köthettek házasságot, ráadásul kölyköket is fogadhattak örökbe, ha a gyámhatóság megfelelőnek ítélte a családi körülményeket. Szélsőséges esetekben az eltérő fajú párok egyes tagjai merész orvosi beavatkozásra is vállalkoztak, ezért fajátalakító műtét alá vetették magukat. Ezek természetesen csak esztétikai jellegű műtétek voltak. Bár némely, igényesebb beavatkozás után senki sem jelentette volna ki, hogy a merész tigris évekkel ezelőtt még egy farkas bőrében élt, a csontátalakítás és a szőrfestés mégsem tudta megváltoztatni az illető genetikai állományát. Egy tigrisből és egy farkasból álló párnak sosem adatott volna meg a vér szerinti kölyök. Más volt a helyzet a hasonló fajú állatokkal: Moer például egy oroszgrisz volt: az apja oroszlán, az anyja pedig tigris. Sokkalta nagyobb volt mindkét szülőjénél, és természetével csak az ereje vetekedett. Cesar azt

hitte, hogy a roppant test alatt meggömbülnek a rácsok. Moer a nyomozó lépteinek kongására verte vaskos farkát. A németjuhász önkéntelenül is elcsodálkozott, mert a hímtag olyan vastag lehetett, mint az ő alkarja és a herék, mint két ráncos gyümölcs himbálózta a levegőben. Gyorsan el is kapta a tekintetét, amint Moer görcsbe rándult a bömbölő orgazmustól és sűrű, tejszerű ondót lövellt a saját pofájára.

A kutya savanyú grimasszal ment tovább. Micsoda fogadtatás! Az első megsérti, a második kiveri a jöttére! A harmadik cella lakója azonban már nem volt olyan lelkes Cesar érkezésére, mint az oroszgrís.

Egy farkas vetődött neki a rácsoknak, karmos mancsával kinyúlt rajtuk. Cesar pofája meg sem rezzen. A fogoly nem érhetett hozzá, de bűzös lehelete megcsapta az orrát.

– Kibelezlek! Aztán kibelezem anyádat is, és azt a szuka húgodat is!

Cesar felszisszent, de más jelét nem adta annak, hogy komolyan venné a fenyegetést. Ahogy a fekete folyosó végére ért, megállt az utolsó lakó előtt.

A pár négyzetméteres helyiség teljesen tiszta volt, a többivel ellentétben egyáltalán nem bűzölgött. Cesar könyveket látott, képeket és rajzokat a falon.

Ez a rab a többihez képest teljesen nyugodt volt, nem csapott felesleges zajt. A félhomályban állva félelmetesnek tűnt, ezért Cesar önkéntelenül is nyelt egyet.

– Cesar Darlington nyomozó – suttogta lágyan a hang.

– Lex Siegfried.

– Doktor.

– Már nem az – javította ki Cesar határozottan.

Az árnyékban lapuló állat akkora lehetett, mint ő. Sápadt volt és félmeztelen, látszódtak szálkás izmai, és az azokat beborító, hátborzongató tetoválások. A fekete minták csontvázszerű szörnyetegek táncait ábrázolták – valószínűleg az egész testét ilyen ördögi figurák díszítették. A meglepően kisméretű füleken a szegényes fény ellenére is látszódtak az ügyetlen sebészeti beavatkozás nyomai, ahogy a pofán végighúzódó hegeken is. Lex Siegfried, az egykori tehetséges sebész önmagán borzalmasan trehány fájdalomcsillapító műtéteket hajtott végre, alighanem azért, mert szorította az idő – hiszen már a BIA* is gyilkosság vádjával körözte.

Siegfried egy cseppet sem hasonlított állatra. Egyedül aranyló szemei árulkodtak arról, hogy ő nem...

– ...ember – villantak meg a lény fogai.

Cesar kérdően meredt rá, mire Lex széles mosolyra húzta az állkapcsát.

– A legtöbben, akik először találkoznak velem, ezt gondolják elsősre: emberi. De remélem, ez önt nem zavarja, nyomozó, elvégre régi barátok vagyunk... – lépett ki az árnyékból az elítélt.

Szfinx nagymacska lehetett évekkal ezelőtt, mielőtt alá nem vetette magát néhány műtétnek, és emberszerűvé nem tette magát. Megcsonkította füleit és pofáját; egyedül a bőre miatt nem kellett aggódnia a tökéletes összehátas érdekében.

---

* *Bureau of Investigation of the Animals* (Állatok Nyomozói Irodája).

Édesanyja már Lex születésekor tudta, hogy a kölyke „abnormális”, ugyanis egy ritka genetikai elváltozás miatt szőr nélkül jött a világra. Fiatal korában nagyon meggyűlt a baja a csupaszságával: évfolyamtársai szörnyetegnek tartották, és folyamatosan megalázták. Talán ezért is lett Lexből a fajátalakító műtétekre specializálódott sebész, később pedig pszichopata sorozatgyilkos.

– Miután hónapokkal ezelőtt lement a tévében az a rémes riport, rengeteg levelet kaptam. Tudja, Cesar nyomozó, a média elferdített néhány dolgot. Hogy is értheték volna meg a szándékaimat? Remélem ön nem hiszi, hogy azért öltem meg azokat a szájalmas férgeket, mert féltékeny voltam a bundájukra?

– A legtöbb állat túl egyszerű ahhoz, hogy megértse az Ön „nagyszerű” céljait – felelte gúnyosan a németjuhász.

– Tudom, hogy miért jött.

– Valóban?

– Nem azért, hogy gratuláljon az interjúhoz. A segítségemre van szüksége, de ki kell, hogy ábrándítsam: csupán annyi információval rendelkezem, amennyit a híradóból tudok.

– A biztonság kedvéért ellenőrizzük majd a leveleit. Ellenőrizzük mindent, ami csak a módunkban áll.

A börtönben a mai napig emlékeztek egy agyafúrt sorozatgyilkosra, aki a mosdóban lehúzott szagminták segítségével üzent a külvilágnak. A csatornarendszer átépítése milliókba került. Cesarnak fogalma sem volt róla, hogy milyen perverz praktikákat vethet be egy el-

mebeteg, bezárt állat ahhoz, hogy hírt adjon magáról.

– Azt hiszi, hogy a Virágos Gyilkos, otromba egy elnevezés, az én tanítványom? Milyen megtisztelő. Elismerem, hogy megfordult a fejemben egy kellemes hazugság, de tudja... én egyenes állat vagyok.

– Akkor miért torzította el magát?

Lex közelebb hajolt a rácsokhoz:

– Azért, mert nem akarom megjátszani magam. Nem akarok az lenni, ami nem vagyok.

– Persze, hogy nem akar az lenni. Hiszen csak egy örült akarna olyasvalamivé válni, ami nem is létezik.

Lex Siegfried nevetésére elhallgatott a többi állat.

– Nem létezik! Ugyan, azt hittem, hogy ön ennél nyitottabb. Elvégre, *több dolgok vannak földön és egen, nyomozó, mintsem, bölcselmetek álmodni képes.***

– Ez nem a mellébeszélés ideje. Nem azért jöttem ide a város másik végéből, hogy képzeteket kergessek. Ne játszadozzon velem – hunyorgott Cesar.

– Miért ne? Mivel fenyeget meg? Börtönbe zár? – kacagott fel újra Lex. – Semmi vesztenivalóm sincs. Csupán ez a játék az, ami még életben tart.

– Egy profilért jöttem, ami...

– Itt van a kutya elásva! – vágott a szavába. – Egy profil! Egy gyilkos állat profilja, aki a szabadban vadászik! Csak egy baj van: még pedig az, hogy amit keres, az minden, csak nem állati.

– Ez agyrém! Ennél még a kétéves unokahúgom is értelmesebb! Mert ő már ilyen fiatalon is tudja, hogy az

** Vö. Shakespeare: *Hamlet, dán királyfi* (Arany János fordítása).

ágy alatti csupasz mumus nem más, mint egy kibaszott fantazmagória. Olyan, hogy ember, nem létezik!

Sokat látott nyomozó volt Cesar. Úgy gondolta, ha elhisi, hogy a Virágos Gyilkos valóban egy képzeletbeli lény, akkor itt az ideje, hogy elmeegógyintézetbe menjen.

– Téved, nyomozó. Az emberi lények nem csupaszok. Őket is borítja szőrzet, de a testük néhány pontja kivételével nem alkot összefüggő szőrtakarót. Ha felszínesek akarunk maradni, igaza van, az átlagos állatokhoz képest az ember valóban csupasznak tűnik.

– Ez lenne a legpontosabb leírása? – kérdezte gúnyosan a kutya.

– Egy állat profiljáért jött, Cesar nyomozó! Azért jött ide, mert zsákcúba került, és az egyetlen lény, akinek a profilja hasonlíthat a gyilkoséra, én vagyok.

– Ez eddig is nyilvánvaló volt.

– Azt szeretné, hogy a fülébe suttogjam a történetem, az indítékaim, hogy megérthesse ezt a másik gyilkost; hogy adjak valami lökést az ötletelen, sivár nyomozásnak. Mondok önnek valamit, nyomozó. Akármennyire is silányra sikerült a riportom, a válasz ott van benne. Ott volt mindig is.

Cesar látta a műsort és elkésérítették a hallottak. Neki majdnem az életébe került, hogy elkapja Dr. Lex Siegfriedet, és habár a sebei összeforrtak a két év alatt, felejteni nem tudott. Az akkori kollégája, Dave fiatal párduc volt, aki egy gyászoló feleséget és két árván maradt kölyköt hagyott maga után. Dave-vel ez az örült végzett, majd a vallomásaival ország-világ előtt arcul köpte őt és az emlékét.